

Людмила Охріменко – українська письменниця

Література відіграє провідну роль у духовному житті людини, бо, читаючи вона розвиває свій кругозір, моральні якості, світосприйняття. У книгарнях з'явилося багато нових романів, поезій, авторів яких ми майже не знаємо, бо обмежуємося шкільною програмою вивчення літератури, не прагнучи заглянути глибше і ширше у сучасний літературний світ. А там стільки нових імен, які, немов вечірні зорі у темряві, стають яскравим дороговказом до знань, до вивчення і бачення нового.

Коли наш головний редактор Надія Ярмолук принесла запрошення на презентацію роману Людмили Охріменко «Оскар», яка відбувалася в приміщенні Березнівської бібліотеки-філії для дітей, відчула, що нічого не знаю про сучасних творців слова. Це ж не просто звичайний роман із пересічними життєвими подіями, а твір про болючі воєнні будні військових, який отримав високу нагороду на Міжнародному літературному конкурсі «Коронація слова – 2021». Та й авторка твору була мені невідома. Відкриваючи для себе світ творчості харківської письменниці, дізналася, що народилася вона на Дніпропетровщині, в козацькому краї, який був ядром Війська Запорізького, звідти й, певно, пройнялася любов'ю до рідної України, до всього українського. Але життєві обставини змушували пані Людмилу переїжджати у різні міста, певний час, до окупації, вона жила в Криму. А для постійного мешкання обрала Харків, хоч через бойові дії тепер перебуває в Івано-Франківську. Має три вищі гуманітарні освіти.

Довгий час вона не спілкувалася і не читала українською мовою, 2014 –го збагнула, що таки є українкою. Як пише «Урядовий кур'єр кур'єр», саме бабуся зробила Людмилу Охріменко українкою, бо у дитинстві вона часто приїжджала до неї в гості, і та, будучи неписьменною, напам'ять читала їй Шевченкову «Катерину» і носила її, малу, на руках до церкви. Завдяки бабусі їй було легко згадати українську мову і культуру.

Після революції Гідності почала їздити з гуманітарними місіями у Луганську та Донецьку області задля допомоги добровольчим формуванням і підрозділам ЗСУ, тобто займалася волонтерством і активною літературною працею. Спочатку писала жіночі романи, на які легко знаходилися читачі. Але згодом, коли побачила справжнє пекло, в якому перебувають наші захисники, взялася за написання творів на воєнну тематику і її «Оскар» журі Міжнародного літературного конкурсу визнало найкращим романом, хоча спочатку навіть не повірили, що його написала жінка.

І це не випадково, бо літературні здібності пані Людмили проявилися ще в дитячому віці, однак вона довго свою творчість вважала аматорством. А щоб

прогодувати двох дітей, займалася бізнесом - створила декілька компаній, багато років працювала на державній службі.

На зустрічі пані Людмила розповіла присутнім, як з'явився її роман «Оскар», хто став його головним героєм.

- Якщо жіночі романи давалися легко, бо я сама жінка, знаю жіночу психологію, - зізнається авторка, - то над тематикою про воєнні дії треба було чимало працювати, вивчати всі бойові тонкощі, вчинки бійців, їх ставлення до того, що відбувається. Крім того, людина, навколо якої відбуваються події у творі, - мусульманин. Довелося ще й вивчати культуру і звичаї цих людей. Надзвичайно переживала, приймалася всім, чим жили її персонажі.

Роман «Оскар» - це був як виклик для авторки і незвичайний досвід. Адже прохання надійшло від незнайомця, який звернувся до неї у соцмережі з пропозицією написати про нього книгу. Спочатку брав сумнів, чи зможе справитися із завданням і написати про чуже життя. Але, побачивши на світлині чоловіка у військовому однострої, його бажання сприйняла добре, бо для неї існує своєрідне правило: якщо людина в однострої, повинна приділити їй якнайбільшу увагу, зробити все, що від неї залежить. Отож вибору не мала. Новий знайомець розповів власну історію. Із його так званих рапортів, бо він надавав інформацію у формі певного звіту, вона створила роман про війну. Це було важко, бо переосмислювалося кожне слово, подія, створювалася відповідна уява, власне бачення і необхідність донести до читача непросту долю офіцера, який перебував у полоні російських окупантів у Донецьку (так званої МГБ ДНР). Він - український розвідник, кримський татарин, і на його долю випадають тяжкі випробування. І це не тільки катування і знущання, а й одвічний вибір людини: здатися чи боротися до кінця. І ці його розповіді складають основу роману.

Назва відповідає імені німецького промисловця Оскара Шиндлера, який врятував майже 1200 євреїв під час Голокосту.

В авторки є й інші твори воєнної тематики – «Волонтерські історії» та «Муха в окропі на окупованій території», які розкривають діяльність волонтерів і фронтове життя жінок. З-під її пера вийшло шість книг.

Письменниця заробляє гроші своїми романами і прибуток від їх реалізації віддає на допомогу родинам загиблих і зниклих безвісти, а також на різні благодійні проекти, пов'язані з допомогою фронту.

Бажаючи ознайомитися із творчістю Людмили Охріменко можуть завітати до бібліотеки і взяти для прочитання книгу, яка їх цікавить.

Марія АНТОНЮК.